

RM 01/01/08, Daniel Novotný, Phd.

Předpokládaná role Indie v mezinárodním společenství v krátko-a střednědobém výhledu

SHRNUTÍ – DOPORUČENÍ PRO BUDOUCÍ STRATEGICKÝ PŘÍSTUP EU VŮČI INDIÍ

1.1. Odhad budoucí politiky a postavení Indie v mezinárodním společenství

Z předchozí analýzy současného geopolitického vývoje na Indickém subkontinentu, zahraničně-politické strategie indických elit a jejich vnímání bezpečnostních hrozeb, kterým bude Indie v krátkodobém a střednědobém horizontu čelit vyplývá, že EU jako celek a ani žádný z členských států EU jednotlivě nehrají žádnou významnou roli ve strategických kalkulacích Indie. Konkrétně je na základě analýzy relevantních odborných studií a vyhodnocení všech uskutečněných interview možné identifikovat následující pořadí současných priorit indické zahraniční politiky:

- Vztahy se Spojenými státy
- Vztahy se sdružením ASEAN a zeměmi regionu Východní Asie
- Vztahy s Evropskou unií a Ruskem
- Vztahy s ostatními regiony

Ze série rozhovorů s indickými představiteli je zřejmé, že indické elity původně, po konci studené války počátkem 90.let 20.století, očekávaly, že ve 21.století budou v tři hlavní pilíře globální architektury mezinárodních vztahů tvořeny EU, USA a Východní Asií (především ČLR). Proti těmto předpokladům, ve skutečnosti „nelze EU považovat za hráče, za významný faktor v Asii.“ Do budoucna indické zahraničně-politické elity a tamní experti na mezinárodní vztahy jednoznačně předpokládají existenci multipolárního nebo alespoň semi-multipolárního uspořádání mezinárodního společenství. Hlavní role v mezinárodních vztazích v rámci tohoto „multipolárního světa“ budou kolem roku 2030-40 hrát USA, EU, ČLR, Indie, Rusko a Japonsko s tím, že si USA s největší pravděpodobností i do budoucna udrží svou pozici *primus-inter-pares* – Huntington pro toto uspořádání mezinárodních vztahů razí termín „*uni-multilateral*“.

Podle předpokladů indických elit bude mít Indie v krátkodobé až střednědobé perspektivě velmi dobré, přátelské a často i úzké vztahy s USA, EU, Japonskem, Ruskem a také státy ASEANu. Na druhou stranu se shodují na tom, že hlavní bezpečnostní hrozbou pro Indii bude představovat ČLR. Mezi třemi nejčastěji uváděnými důvody jsou uváděny:

- přetrvávající neochota Pekingu urovnat vleklé územní a hraniční spory s Indií,
- pravděpodobné střety zájmů těchto dvou mocností při snaze získat přístup ke zdrojům nerostných surovin v různých částech světa (Afrika etc.),
- dlouhodobá snaha ČLR o politickou, diplomatickou a částečně ekonomickou izolaci Indie prostřednictvím vytváření aliancí s Pákistánem a státy Centrální Asie.

Relevantní indiští představitelé a odborníci zdůrazňují své velké obavy z „čínské hrozby“ – „*China threat*“. Podle nich Indie již dnes čelí ze strany ČLR jakési formě „obklíčení“ – „*encirclement*“ – přičemž při implementaci této ofenzivní strategie používá sousední Pákistán, Bangladéš a v poslední době i Srí Lanku. V krátkodobém a střednědobém horizontu bude také Shanghai Cooperation Organization jedním z hlavních mocenských nástrojů ČLR k neutralizaci vlivu Indie v Jižní Asii a také vlivu USA v regionu střední Asie. Současný vzrůstající střet zájmů mezi Indií a ČLR především v souvislosti s jejich snahou o přístup k surovinovým zdrojům by mohl do budoucna vést k dramatickému růstu napětí a s tím i k většímu riziku vzájemného vojenského konfliktu. Ve střednědobém až dlouhodobém horizontu patří mezi strategicky důležité cíle indické zahraniční politiky udržení a posílení jejího vlivu v širším regionu Jižní Asie. Indické zahraničně-politické elity jsou přesvědčeny (a některé studie na toto téma tuto domněnku potvrzují)¹, že vyvažující a stabilizační ekonomický a politický vliv Indie v Asii – například v kontrastu s obavami elit v zemích ASEANu z islámského fundamentalismu, vlivu Číny a také unilateralistické politiky USA – je a stále více bude velmi vítaným elementem nezbytným k udržení „*balance-of-power*“.

Ve srovnání s ČLR očekávají indické elity, že jejich země bude ve střednědobé perspektivě udržovat velmi dobré a úzké vztahy se západními zeměmi – míněno především Spojené státy a Evropská unie (zmíněna byla též Austrálie a Kanada). Většina indických zahraničně-politických elit se přiklání k názoru, že současná globální ekonomická a finanční krize bude mít během následující dekády za následek relativní oslabení vlivu USA a naopak zvýšení vlivu Číny a také Ruska. V této souvislosti to bude primárně Rusko a ČLR, které budou soupeřit o sféru vlivu s USA zejména v regionech střední Asie, jihovýchodní a východní Asie. Z pohledu Indie budou mezinárodní vztahy v 21. století charakterizovány dominancí dvou hlavních hráčů – Indií a ČLR. Zatímco globální rovnováha moci bude v principu bipolární, vliv USA ve světě se relativně sníží a vliv Indie, ČLR a Ruska naopak zvýší. Japonsko, ČLR, Indie a USA budou ve střednědobém a dlouhodobém výhledu tvořit hlavní pilíře bezpečnostní architektury v Asii. Ve střednědobém horizontu dojde k dalšímu utužení strategického partnerství a užší koordinaci bezpečnostní a vojenské spolupráce mezi USA, Indií a Japonskem (a také například Austrálií, Vietnamem a Indonésií).

Do budoucna lze také předpokládat, že jižní Asie bude v rámci priorit indické zahraniční politiky zabírat zvláštní místo a to konkrétně v kontextu snahy Indie o udržení si své sféry vlivu v tomto regionu, přičemž cílem Indie je eliminovat možnost, že by jiné mocnosti (především ČLR) získaly „nebezpečný“ vliv nad jejími bezprostředními sousedy. Navzdory veřejným prohlášením čelních indických představitelů, série rozhovorů se členy tamních zahraničně-politických elit naznačují, že regionální integrace, ať už v rámci SAARC nebo jiném institucionálním rámci, ve skutečnosti nepatří mezi hlavní pilíře zahraniční politiky Indie. Třebaže by Indie uvítala prohloubení regionální

¹ Daniel Novotný, „Indonesian Foreign Policy Elite: Rowing Between Two Reefs“, Doctoral Dissertation, University of New South Wales, Sydney, 2008.

spolupráce, s ohledem na problematický historický vývoj procesu vytváření regionálních struktur v jižní Asii jsou v tomto ohledu indiští představitelé spíše skeptičtí.

Jak je v této studii opakovaně zdůrazněno, za současné situace a rozložení sil v jižní Asii je v podstatě nemyslitelné, že by Evropská unie v této fázi – kdy EU z pohledu Indie stále ještě „hledá sama sebe“ a také v kontextu faktické neexistence společné zahraniční a bezpečnostní politiky EU – mohla hrát významnější roli na Indickém subkontinentu, která by šla nad rámec vlivu založeného na ekonomické dimenzi jejich vztahů s Indií (Pákistánem a dalšími zeměmi). Evropské unie je v Indii vnímána jako „*emerging power*“, která z hlediska vojensko-bezpečnostního nemá ve srovnání s USA Indii v podstatě co nabídnout. Přestože je většina států EU také členy NATO, hlavním bezpečnostním partnerem Indie budou ve střednědobě perspektivě především USA, zatímco EU bude přinejmenším v krátkodobém horizontu vnímána pouze jako významný „*trading bloc*“. Jinými slovy, indické zahraničně-politické elity vidí zásadní rozdíl mezi poměrně jednotnou ekonomickou politikou EU a „roztříštěnou“ a „nekonceptní“ zahraničně-bezpečnostní politikou EU.

Indické elity vidí zcela zásadní rozdíl v tom, jak EU a USA v posledních několika letech přistupovaly ke vztahům s Indií, třebaže jak EU, tak i USA, v současnosti udržují s Indií bilaterální vztahy na úrovni *strategického partnerství*. Ve srovnání s nerozhodným a spíše rozpačitým přístupem EU při jednáních s Indií, Washington ukázal odhodlanost podpořit Indii v jejích aspiracích stát se světovou velmocí a pomoci vytvořit pro Indii zvláštní „privilegované“ postavení v rámci světové politiky. Evropská unie bude přinejmenším v krátkodobé perspektivě vnímána jako politicko-ekonomické uskupení, které nemá žádnou strategickou vizi a perspektivu jako Spojené státy v souvislosti s tím, jaký charakter a obsah by měl vlastně mít její vztah s Indií. Pro Indii, která aspiruje stát se světovou mocností, bude ve střednědobém výhledu diplomatická, politická a také vojenská podpora ze strany USA velmi důležitá.

1.2. Návrhy na budoucí strategický přístup EU vůči Indii

Návrhy na přístup EU k budování jejího „strategického partnerství“ s Indií lze shrnout do pěti následujících bodů:

1.2.1. Interní změny v rámci EU

Tato otázka bude mít zcela zásadní vliv na další vývoj dynamiky vztahů Evropské unie s Indií a také způsobu, jakým budou indické zahraničně-politické elity vnímat EU. Z analýzy v této studii je zřejmé, že aby Indie respektovala EU nejen jako významného obchodního partnera a investora, ale také jako partnera na poli politické a vojensko-bezpečnostní spolupráce, musí být relevantní instituce v rámci EU nejprve schopny zaujmout jednoznačné stanovisko v různých citlivých otázkách.

Z pohledu indických elit je hlavním problémem, že za stávající situace může exekutiva EU učinit rozhodnutí v otázkách její zahraničně-bezpečnostní politiky pouze na základě konsensu členských zemí, přičemž právě tento konsensus často neexistuje – oblast spolupráce mezi EU a Indií v oblasti *‘civil nuclear energy’* je toho dobrým příkladem. Je to právě tento stav, který nahrává jednotlivým členským zemím EU se svými individuálními partikulárními politickými a ekonomickými zájmy, aby v takových případech vytvářely svou vlastní politiku vůči Indii. Přitom na druhou stranu žádný členský stát EU nemá dostatečný vliv a není dostatečně silný, aby dokázal sám o sobě iniciovat

podobné dalekosáhlé a zásadní změny v mezinárodních dohodách – jako je například dohoda v oblasti *„dual technology“* a *„civil nuclear energy cooperation“*. (V porovnání s EU se takovouto zásadní změnu podařilo prosadit USA, i když ani USA by nebyly schopny takovéto strukturální změny prosadit samy, bez „asistence“ EU.)

1.2.2. Rovnocenné partnerství – *„partnership of equals“*

Respondenti dotazovaní během série interview pro tuto studii naznačovali, že Evropská unie nebere Indii dostatečně vážně a její přístup při diplomatických jednáních lze často označit za *paternalistický*. Představitelé a diplomaté Evropské unie by měli při vyjednávání o „strategickém partnerství“ se svými indickými partnery vzít v úvahu skutečnost, že, kulturně a historicky, Indie nemá tradici uzavírání partnerství, ve kterých by fungovala jako *„junior partner“*. To znamená, že Indie nebude ve svých kontaktech s EU ochotna připustit nic méně než vztah založený na „rovnocenném partnerství“ – Indie od svého „strategického partnerství“ s EU očekává vztah založený na bázi *„adult-to-adult“*, ale v žádném případě ne vztah založený na principu *„patron-client“* nebo *„parent-child“*. Jinými slovy, indiští političtí představitelé a diplomaté budou vždy při jednáních s Bruselem klást velký důraz na to, aby byla Indie brána s náležitým respektem jakožto rovnocenný partner Evropské unie.

1.2.3. Více empatie EU vůči Indii – Closing the *„Perception Gap“*

Dotazovaní indiští představitelé během rozhovorů poukazovali na „evropskou ignoraci“ indických realit, indické historie a tamní politické kultury. Představitelé Evropské unie by měli konzultovat přípravu strategie pro jednání EU s Indií, s relevantními evropskými experty specializujícími se na indickou zahraniční politiku a realie jižní Asie. Evropská politika vůči Indii byla často charakterizována jako ignorující dlouhou historii Indie, komplexitu indické politické kultury a složité procesy na domácí politické scéně, které významně ovlivňují a často limitují politické možnosti (*„policy choices“*) a prostor pro manévrování tamních elit při vytváření indické zahraniční politiky.

Představitelé Evropské unie by si při formulaci zahraničně-politické strategie vůči Indii měli zejména uvědomit, že vztahy mezi zeměmi na evropském kontinentu sledovaly velmi odlišný historický vývoj ve srovnání s asijskými zeměmi. Vztahy mezi asijskými zeměmi jsou pod velmi silným vlivem *„threat perceptions“*, které jsou často založeny na hluboce zakořeněné vzájemné averzi a silném historickému nepřátelství. Z pohledu indických představitelů existuje zásadní rozpor ve vnímání bezpečnostních hrozeb – *„gap in perceptions“* – mezi EU a Indií. Indie by velmi uvítala poněkud vyváženější pohled a perspektivu EU na velice komplexní a specifickou geopolitickou pozici Indie – *„Western European governments do not really understand what is going on in Asia and particularly in South Asia.“*²

„Perception gap“ je třeba také vnímat v kontextu s proklamovaným důrazem EU na zahraniční politiku založenou na *„soft power“* – EU zdůrazňuje, že disponuje „jiným druhem“ moci/síly. Nicméně v této fázi je přístup EU k Indii zdůrazňující *„soft power“* jako efektivní nástroj při řešení různých národně bezpečnostních rizik (*national security concerns*) asijských zemí do značné míry nekompatibilní se strategickým uvažováním elit v Indii, ale i v jiných zemích v regionu, které je primárně založeno na *„hard power“*, *„balance-of-power“*, reálpolitice a důrazu na vojenskou sílu. Tuto myšlenku velmi přesně vyjádřil jeden indický představitel, když konstatoval, že *„compared with its*

² Interview: 27. 11. 2008, Singapur.

long history full of warfare, now the EU has gone too soft – they do not know what it means having neighbours like China and Pakistan.“³

Evropská unie prý nedokáže ve svém zjednodušeném uvažování pochopit přímý dopad specifické geopolitické pozice Indie na její zahraniční politiku – slovy předního indického geopolitického стратега, ČLR používá Pákistán jako „*ball and chain around India's neck*.“⁴ Proto ačkoli si asijské země stále více uvědomují důležitost role „*soft power*“ v mezinárodních vztazích, spíše než přístup EU je asijským elitám bližší a je jim i více srozumitelné strategické uvažování Washingtonu a také americká vize budoucího geopolitického rozložení sil v Asii. Na rozdíl od Bruselu, Washington je v pozici, kdy může Indii nabídnout kombinaci vojenské, politické a diplomatické podpory a pomoc při řešení různých bezpečnostních rizik ohrožujících mír a stabilitu v regionu.

V tomto kontextu autoři této studie doporučují relevantním institucím v rámci EU iniciovat a finančně podporovat organizování seminářů a kulatých stolů (a také vypracování odborných analýz týkajících se problematiky vztahů EU-Indie), které by sloužily jako platforma, na které by se setkávali představitelé EU a relevantní evropští odborníci s pozvanými indickými politickými činiteli a experty na zahraniční politiku Indie. Tato myšlenka mimo jiné i několikrát zazněla z úst dotazovaných respondentů.

1.2.4. Posílení spolupráce v rámci společných zájmů EU-Indie

Velká většina respondentů zdůrazňovala, že EU a Indie jsou „přirození partneři“. Tato idea „přirozenosti“ je založena na myšlence, že Indie a EU sdílejí řadu společných hodnot a jejich zahraniční politiky sledují do určité míry podobné cíle. Mezi nejčastěji jmenovanými společnými hodnotami byly demokracie, pluralismus, dodržování lidských práv, myšlenka právního státu („*rule of law*“), respektování práv národnostních a náboženských menšin, a svobodné sdělovací prostředky. Tyto společné hodnoty pak přispívají k relativně kompatibilním zahraničním politikám obou entit – celkově se obě strany shodnou na většině otázek týkajících se role Spojených národů, a Mezinárodní obchodní organizace při eliminaci hrozeb globální bezpečnosti, boji proti terorismu a zajištění energetické bezpečnosti.

EU by měla v krátkodobém a střednědobém výhledu usilovat o posílení svých vztahů s Indií také prostřednictvím spolupráce (v rámci výše uvedených společných zájmů) především v těchto oblastech:

- **Terorismus a „*intelligence sharing*“** – ve světle nedávných teroristických útoků v indické Bombaji, kdy se v tamních hotelích stali oběti teroristů i občané zemí EU je tato oblast vzájemné spolupráce ve strategickém zájmu obou entit.
- **Rozvojová pomoc EU** – Evropská unie by měla pokračovat v poskytování rozvojové pomoci Indii, ale tyto aktivity by měly probíhat decentralizovaně. Za jakýsi vzor by měla sloužit pomoc EU Indii po tsunami v roce 2005, kdy byla tato humanitární asistence i přes naléhání indické vlády poskytnuta přímo postiženým státům (mj. s cílem zamezit korupci).

³ Interview: 27. 11. 2008, Singapur.

⁴ Satish Kumar, ed, *India's National Security: Annual Review 2003*, New Delhi: India's Research Press, 2003, p. 459.

- **Indie, Afrika a terorismus** – Indie je také významným partnerem pro boj s teroristickými uskupeními v Africe. V některých afrických zemích nemají USA nebo Evropská unie potřebnou kredibilitu pro pomoc se zajištěním vnitřní stability země a vzniku demokratických institucí. Indická vláda může Africe efektivněji zprostředkovat prodemokratické myšlenky.
- **EU, Indie a spolupráce v Africe** – Evropská unie by měla lépe definovat svou politiku vůči Africe, ať se již týká humanitární pomoci nebo vzájemného obchodu. V mnoha oblastech by bylo možné postupovat s Indií společně a využívat synergií v projektech realizovaných v Africe.
- **Afgánistán, Írán a Blízký východ** – přes obecně skeptický pohled indických představitelů na spolupráci s EU v politické a vojensko-bezpečnostní oblasti existuje v řadě specifických případů, kde Indie a EU sdílejí společný zájem na vyřešení konkrétního bezpečnostního problému. EU hraje například nezanedbatelnou roli v blízkovýchodním konfliktu a evropská diplomacie má také relativní výhodu v případě Íránu, přičemž přístup EU k této zemi a otázce vývoje jaderných technologií je bližší postoji Indie – ve srovnání s ostře vyhraněnou konfrontační pozicí USA v této problematice.
- **„Knowledge economy“** – Indie považuje „*knowledge economy*“ za jeden z hlavních pilířů své ekonomiky. Právě tato oblast se jeví do budoucna jako perspektivní, protože EU má v „*knowledge sharing*“ zcela jistě hodně co nabídnout.
- **Energetická bezpečnost** – Pro Indii je otázka energetické bezpečnosti velmi aktuálním tématem. Indie disponuje v dostatečném množství jediným zdrojem energie – černým uhlím – přičemž v ostatních případech je částečně nebo zcela závislá na dovozech. EU by mohla významným způsobem přispět k zkvalitnění a zefektivnění energetické politiky Indie zejména v oblasti alternativních zdrojů energie.
- **Ochrana SLOCs a „anti-piracy campaign“** - Další prostor pro užší spolupráci mezi Evropskou unií a Indií se nabízí v případě společného postupu při ochraně námořních cest spojujících Malacký průliv a Perský záliv – *Sea Lane Protection*. Zejména otázka boje s piráctvím je v současnosti velice aktuální. Jak EU, tak také ČLR a další státy vyslaly do oblasti Adenského zálivu své speciální námořní jednotky, aby ochránily proplouvající lodě před útoky pirátů. Indie by podle vyjádření některých respondentů uvítala větší koordinaci s EU v případě budoucí strategie proti-pirátské kampaně. V souvislosti s ochranou SLOCs patří mezi možné oblasti spolupráce mezi EU a Indií také potírání pašování narkotik, boj proti ilegálnímu obchodu se zbraněmi a „*search and rescue operations*“.

1.2.5. Politika EU-Indie: Větší vliv zemí střední a východní Evropy

Během období studené války existovaly velmi úzké kulturní, ekonomické a politické vazby mezi bývalými socialistickými zeměmi střední a východní Evropy – v čele s Českou republikou – na jedné straně a Indií na straně druhé. Autoři této studie byli poměrně překvapeni velmi pozitivní odezvou ze strany respondentů při jejich zjištění, že pocházejí z České republiky. Během série interview bylo pravidlem, že indiští představitelé a odborníci zdůrazňovali své dlouholeté úzké vazby na Českou republiku, mimo jiné vyzdvihovali české výrobky známé v Indii a obecně popisovali vztah Indie k České republice jako „pevný“, „blízký“ a „tradičně přátelský“.

Indické zahraničně-politické elity celkově považují nové členské země EU z bývalého „východního bloku“ jako relativně názorově spřízněné, přičemž jejich „strategické perspektivy“ (*strategic perspectives*) jsou celkově vnímány jako kompatibilní s těmi indickými. Indičtí pozorovatelé pak obzvláště zdůrazňují, že na rozdíl od zemí západní Evropy mají postkomunistické země eminentní zájem (podobně jako Indie) na udržování velmi „intimních“ vztahů s USA. Politikové, diplomaté a relevantní experti specializující se indické realie ze zemí střední a východní Evropy by měli dostat příležitost hrát významnější roli při formování „strategického partnerství“ mezi Evropskou unií a Indií. Vzhledem k tradičně úzkým vazbám mezi postkomunistickými zeměmi v rámci EU a Indií se autoři této studie domnívají, že by větší zapojení diplomatických nástrojů (*diplomatic tools*) ze zemí bývalého „východního bloku“ přispělo k posílení vzájemné důvěry a porozumění mezi oběma entitami.

2. SUMMARY AND CONCLUSION: RECOMMENDATIONS FOR FUTURE STRATEGIC APPROACH OF THE EU TOWARDS INDIA

2.1. Assessment of India's Future Foreign Policies and Her Position in the International Community

Based on the preceding analysis of the contemporary geopolitical developments on the Indian subcontinent, foreign-policy strategy of the Indian elites and their perceptions of security threats facing India in short- and medium-term prospect, it can be concluded that neither the European Union (the EU), nor any of the European states individually, play any significant role in India's strategic calculations. In particular, based on the analysis of relevant studies and the evaluation of all interviews, we can identify the following priorities – as seen by the country's elite – that in turn shape the dynamics of Indian foreign relations:

- India's relations with the United States
- India's relations with ASEAN and East Asian powers
- India's relations with the EU and Russia
- Relations with other countries and regions

It is obvious from the series of interviews with Indian policy-makers that Indian elites originally, at the end of the Cold War, in the early 1990s, expected the 21st century global international relations architecture to be structured around three main pillars – the EU, the U.S. and the East Asia (particularly China). However, contrary to these expectations, in reality „the EU cannot be considered an important actor, a significant actor in Asia.“ As to the future development, the Indian foreign policy elites and relevant international relations experts by and large anticipate the existence of multipolar or perhaps rather semi-multipolar make-up of international community. Around the 2030s-2040s, while the principal influence in international relations within this „multipolar world“ will be exercised by the U.S., the EU, China, India, Russia and Japan, the U.S. will most likely be able to defend and preserve its *primus-inter-pares* position in this – to use Huntington's term – „*uni-multilateral*“ system of international community.

According to the Indian elite's short- to medium-term assessment, India will maintain very friendly and close relations with the U.S., the EU, Japan, Russia and also the ASEAN countries. On the other hand, the relevant policy-makers on the whole agree that China will constitute the principal security threat for India. Among the three most frequently mentioned reasons for this perception are:

- China's continuing refusal to negotiate a settlement over the protracted territorial and border disputes with India;
- impending conflict of interests between these two powers in their attempt to gain access to mineral resources in various parts of the world (namely Africa);
- a long-lasting and unrelenting effort of China to isolate India on the political, diplomatic and economic front particularly by means of fostering its alliances with Pakistan, Myanmar and Central Asian states.

Relevant Indian policy-makers and experts readily emphasize their considerable concern about the so-called „*China threat*“. According to some of them, at present, India already has to deal with some kind of „*encirclement*“ by China, whereby Beijing employs neighboring Pakistan, Bangladesh and latterly also Sri Lanka to achieve its (offensive) strategic objectives. In the short- to medium-term perspective, the Shanghai Cooperation Organization is also widely considered one of the main foreign policy tools utilized by Beijing in attempt to neutralize India's influence in South Asia and also the U.S. influence in Central Asia. The increasing conflict of interests between India and China, particularly with respect to their current efforts to gain access to natural resources in various parts of the world, may at some stage in the future lead to a dramatic escalation of tensions between the two Asian giants and in turn heighten the risk of an armed conflict.

In the medium- to long-term perspective, one of the strategically important objectives of the Indian foreign policy is upholding and strengthening India's influence and clout in the wider South Asian region. Indian foreign policy elites are on the whole convinced (and some recent studies support this assumption)⁵ that the ‚balancing‘ and ‚stabilizing‘ economic and political influence of India in Asia – when compared, for example, with the ASEAN elites' concerns about Islamic fundamentalism, China's excessive clout and also the U.S. unilateralist policies – will be increasingly welcome and even encouraged as an indispensable element essential to uphold the Asian ‚balance-of-power‘.

⁵ Daniel Novotný, „Indonesian Foreign Policy Elite: Rowing Between Two Reefs“, Doctoral Dissertation, University of New South Wales, Sydney, 2008.